

عنوان مقاله:

تجلی حیرانی در دیوان کبیر

محل انتشار:

مجله عرفانیات در ادب فارسی، دوره 5، شماره 20 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

تورج عقدایی

هاجر خادم

خلاصه مقاله:

اگر چه اندیشه های عرفانی مولانا در مثنوی، با تفاوتی چشمگیر نسبت به آثار تعلیمی دیگر، ثبت شده، ناب ترین اندیشه های عاطفی او را باید در غزلیات شمس مشاهده کرد. اندیشه هایی که در پشت پرده الفاظ پنهان اند و از افق گسترده آگاهی و دانایی مولانا پرده بر می گیرد. بی گمان از میان هزاران اندیشه نابی که در ذهن مولانا موج می زند، «حیرت» از کلیدی ترین آن ها برای راه یابی به این بحر ژرف، خواهد بود. موضوع مقاله حاضر بررسی اجمالی حیرت در غزلیات شمس است. مولانا برای باز نمود این موضوع نه تنها از واژه حیرت و مشتقات آن بهره می گیرد؛ بلکه آن را از رهگذر دال های دیگر نظیر «سرگردانی»، «سرگشتگی»، «تعجب» و نظایر این ها به خواننده القا می کند. در این میان تصویرهای زیبا و از آن جمله استفاده او از دایره و پرگار برای تجسم سرگردانی، نظرگیر است. به هر روی در این وجیزه نگاهی گذرا به منشا حیرت مولانا افکنده ایم و از آن پس پیوند آن را با عقل و فکر و عجز ادراک بشر در فهم حقایق و عشق و توانمندی اش در این راه، بر رسیده و با اشارتی به حقیقت و زیبایی، زبان و خاموشی و پیر، سخن خود را به پایان برده ایم.

کلمات کلیدی:

Molana, Astonishment, Wisdom, Love, Language, مولانا, حیرت, عقل, عشق, زبان.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1724857>

